

زنده باد اول ماه مه روز اتحاد و همبستگی کارگران

اول ماه مه روز اتحاد و همبستگی کارگران همه کشورها در نبردی تاریخی برای رهایی از ستم های جامعه طبقاتی است. اول ماه مه روزی است که احساس قدرت و غرور ناشی از اتحاد صفوف مختلف کارگری همه کشورها را در دل میلیاردها تن از هم طبقه ای های ما زنده نگاه می دارد. در طول ۱۲۸ سالی که از تظاهرات بزرگ کارگران شیکاگو در آمریکا برای برقراری ۸ ساعت کار روزانه می گذرد، تظاهراتی که پلیس و دیگر مزدوران سرمایه آن را به گلوله بستند، همه ساله میلیون ها کارگر در سراسر گیتی طی نسل های متوالی، این روز را گرامی داشته اند و می دارند. اول ماه مه نقطه عطفی برای آگاهی طبقه کارگر از وضعیت خود و جامعه، نقاط ضعف و قوت و علل آنها و چگونگی رهایی از شرایط و علل استثمار و ستم طبقاتی است. زمانی است که کارگران باید موقعیت خود و طبقه سرمایه دار را بررسی کنند، اهداف و خواست های خود را به طور روشن مطرح نمایند و پی گیری و جسارت خود را برای دست یابی به خواست هایشان، راسخ تر و سنجیده تر به کارفرمایان و سرمایه داران نشان دهند.

طبقه کارگر ایران بزرگترین طبقه اجتماعی کشور است و همه محصولات مادی و معنوی جامعه یا به طور مستقیم محصول کار این طبقه است یا به طور غیرمستقیم متکی به کار او است. اما طبقه کارگر از نظر اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی در بدترین و دون شأن ترین وضعیت قرار دارد.

نظام سرمایه داری وضعیت اقتصادی و سیاسی خطرناک و فاجعه باری برای کارگران و دیگر توده های زحمتکش به وجود آورده است. طبق آمار رسمی ایران نرخ متوسط تورم در سال ۱۳۹۲ به حدود ۴۰٪ رسید و در سال ۱۳۹۳ هم نرخ تورم بالائی پیش بینی می شود. جمعیت بیکارن به ۴ میلیون و سیصد هزار نفر بالغ می گردد که بیش از ۹۶/۵ درصد آنها هیچ کمک و درآمدی دریافت نمی کنند. میلیون ها کودک در شهرها و روستاها (طبق آمار یک میلیون و ۷۰۰ هزار نفر در رده سنی ۱۰ تا ۱۸ سال) مجبور به کار هستند و این وضعیت باعث محروم شدن این کودکان از تحصیل، رشد جسمی و روانی مناسب می شود. آنها نه تنها شدیداً استثمار می شوند بلکه در معرض انواع خطرهای جسمی، روحی و اخلاقی قرار دارند و از سوی دیگر استثمار وحشیانه کودکان و مزد ناچیز آنها، باعث کاهش بیشتر مزد زنان و مردان نیز می گردد و به تشدید استثمار دامن می زند.

نابرابری مزد زنان نسبت به مردان در مقابل کار برابر به عریان ترین شکلی در جامعه اعمال می شود. نسبت مزد زنان به مردان برای کار برابر حدود ۵۹٪ گزارش شده است. زنان کارگر و

زحمتکش، علاوه بر ستم‌ها و تبعیض‌هایی که بر زنان به‌طور کلی وارد می‌شود ستم و تبعیض اقتصادی و شغلی را هم باید تحمل کنند.

در حالی که مصائب و مشکلات کمرشکن زندگی کارگران و زحمتکشان را احاطه کرده است، شورای عالی کار (نمایندگان کارفرمایان- وزیران و نمایندگان شورای اسلامی کار) مزد حداقل اسمی سال ۱۳۹۳ را به میزان ۶۰۸۹۰۶ تومان تعیین کرد. این مبلغ بیانگر ۲۵٪ افزایش مزد اسمی نسبت به سال پیش است. مزد حداقل ۶۰۸۹۰۶ در حالی اعلام می‌شود که خط فقر در ایران یک میلیون و ۸۰۰ هزار تا ۲ میلیون تومان در ماه است. در حالی چنین مزدی برای بخش اعظم کارگران ایران تعیین می‌شود (چون بخش اعظم کارگران ایران مزدی کمتر از مزد حداقل و یا معادل آن دریافت می‌کنند) که میانگین هزینه یک خانوار شهری ۴ نفره در سال ۱۳۹۳ - براساس خوش‌بینانه‌ترین پیش‌بینی تورم سال آینده - برابر ۲ میلیون و پانصد هزار تومان در ماه است، یعنی مزد اکثریت کارگران ایران، براساس تصمیم ضد کارگری شورای عالی کار، از یک چهارم هزینه متوسط یک خانوار شهری کمتر است. تصمیم ضد کارگری شورای عالی کار، که البته انتظار دیگری از آن نمی‌توان داشت، نسخه مرگ تدریجی کارگران است.

آزادی کارگران از زنجیرهای ستم و استثمار طبقاتی تنها به دست خود کارگران ممکن است. باید مبارزه، اعتراض و مقاومت را گسترش داد. باید متحد و متشکل شد، باید سازمان‌های اقتصادی - اجتماعی کارگران و حزب سیاسی طبقه کارگر را برای برانداختن سرمایه‌داری و محور نظام طبقاتی ایجاد کرد. طبقه کارگر در مسیر تاریخی و دوران ساز خود همواره از یک سو با اهداف و خواست‌های فوری و مبرم و از سوی دیگر با اهداف دراز مدت و تاریخی مواجه است که از یکدیگر جدایی ناپذیرند. اول ماه روز همبستگی طبقه کارگر و روز اعلام جمعی خواست‌ها و مطالبات مشترک همه کارگران است. ما همه کارگران، فعالان کارگری و تشکل‌های کارگری را به ضرورت مبارزه مشترک حول خواست‌ها و مطالبات مشترک طبقه کارگر فرا می‌خوانیم:

۱ - اول ماه روز اتحاد و همبستگی کارگران همه کشورها در مبارزه با سرمایه‌داری است و باید تعطیل رسمی اعلام گردد و هرگونه ممنوعیت و محدودیت برگزاری این روز ملغی گردد.

۲ - کارگران ایران بزرگترین طبقه اجتماعی و بزرگترین مولد ثروت در کشورند و با خانواده‌هایشان اکثریت جمعیت را تشکیل می‌دهند. بدین سان طبیعی است که کارگران خواهان دست کم مزدی معادل هزینه متوسط زندگی یک خانوار شهری (طبق آمار بانک مرکزی) باشند. چنین مزدی باید هر ساله به تناسب تورم و نیز افزایش بارآوری اجتماعی کار افزایش یابد.

۳ - ایجاد و به رسمیت شناساندن تشکل های مستقل کارگری (مستقل از کارفرمایان و عوامل شان، مستقل از دولت، مستقل از احزاب سیاسی و مستقل از نهادهای دینی) بدون هیچ پیش شرطی.

۴ - پرداخت فوری مرزدها و سایر مطالبات عقب افتاده کارگران بی هیچ عذر و بهانه؛ در صورت امتناع کارفرما و یا ناتوانی او در پرداخت مرز کارگران، دولت مکلف است مرز کارگران را با خسارت ناشی از دیرکرد بپردازد.

۵ - لغو قراردادهای موقت و سفید امضا، به رسمیت شناختن حق انعقاد پیمان های جمعی کار بین کارگران و کارفرمایان و مبارزه با اخراج کارگران به ویژه فعالان حقوق کارگری.

۶ - پرداخت مرز برابر به زنان و مردان برای کار یکسان، لغو همه تبعیضات جنسی، مذهبی، قومی و ملی در زمینه استخدام و تصدی مسئولیت های شغلی و اجتماعی.

۷ - منع کار کودکان زیر ۱۶ سال، برخورداری همه کودکان از تأمین اجتماعی گسترده و کامل، امکانات آموزشی، رفاهی، بهداشتی و ورزشی رایگان.

۸ - آزادی فوری و بی قید و شرط همه کارگران، معلمان و دانشجویانی که به دلایل سیاسی، عقیدتی یا مبارزه برای خواست های اقتصادی و اجتماعی زندانی شده اند. بازگشت به کار کارگران و معلمان زندانی و پرداخت حقوق و مزایای مدتی که زندانی و بازداشت بوده اند. لغو ممنوعیت تحصیلی دانشجویانی که فعالیت سیاسی داشته اند و به این خاطر محکوم شده اند.

۹ - آزادی فوری زندانیان سیاسی و عقیدتی و منع تعقیب آنها.

۱۰ - آزادی بیان، قلم، عقیده، مطبوعات و دیگر رسانه های جمعی، لغو سانسور، منع شکنجه و لغو مجازات اعدام.

۱۱ - حق گردهمایی، تظاهرات و اعتصاب، عدم دخالت پلیس، نیروهای انتظامی و امنیتی برای پایان دادن به اعتصاب.

۱۲ - برقراری کنترل مستمر کارخانه و کارگاه ها و دیگر محیط های کار از نظر بهداشتی و ایمنی برطبق استانداردهای جهانی توسط نمایندگان منتخب کارگران، برکناری و برخورد قاطعانه با تمام دست اندرکاران بخش دولتی و خصوصی که در سوانح فاجعه بار کار به طور مستقیم و غیرمستقیم نقش داشته اند.

۱۳ - بیمه های تأمین اجتماعی حق تمام افراد جامعه است. اداره این نهاد باید بدست نمایندگان منتخب کارگران در سراسر کشور صورت گیرد. پوشش کامل همه واحدهای کار زیر ده نفر توسط قانون کار و بیمه های اجتماعی.

۱۴ - پرداخت مستمری بازنشستگان به میزان آخرین مزد و حقوق دریافتی به شرطی که از مزد حداقل پایین تر نباشد، بهره مندی آنان از تأمین اجتماعی و خدمات بهداشتی و درمانی.

۱۵ - برقراری و اجرای دقیق حداکثر ۴۰ ساعت کار و دو روز تعطیلی متوالی در هفته و یک ماه تمام مرخصی سالانه با حقوق و مزایا.

۱۶ - برقراری حداقل چهار ماه مرخصی با حقوق و مزایا برای زایمان و زمان بارداری زنان کارگر، پوشش کامل هزینه های زایمان و مراقبت های پزشکی و پیراپزشکی و آزمایش ها و غیره زنان کارگر توسط سازمان بیمه اجتماعی.

۱۷ - حق شرکت و دخالت سازمان های مستقل کارگری در تدوین قانون کار.

۱۸ - برقراری بیمه بیکاری برای کارگران بیکار و جویندگان کار با مزدی دست کم برابر مزد حداقل.

۱۹ - کارگران همه کشورهای طبقه واحدی هستند و همگی زیر بهره کشی و ستم سرمایه داران و دولت های سرمایه داری قرار دارند. منافع بنیادی، درازمدت و تاریخی کارگران همه کشورهای مشترک است. بدین سان رابطه بین کارگران جهان باید همبستگی و اتحاد باشد. ما خواستار برابری حقوق کلیه کارگران ساکن ایران فارغ از ملیت، جنسیت و مذهب آنان هستیم. ما مخالف هر نوع تبعیض به ضد همه کارگران مهاجر یا دیگر کارگران سایر ملیت ها که در ایران شاغل و یا ساکن اند می باشیم.

۲۰ - ما از مبارزات اقتصادی و سیاسی کارگران در سراسر گیتی برای بهبود زندگی مادی و معنوی خود و مقابله با بحران ویرانگر و جهانگیر سرمایه داری پشتیبانی می کنیم، ما همبستگی خود را با مبارزات مردم زحمتکش کشورهای زیر سلطه و عقب مانده به ضد استثمارگران داخلی و غارتگران و تجاوزگران و اشغالگران خارجی اعلام می نمائیم، ما هر نوع توطئه توسط دولت های سلطه طلب خواه در شکل تجاوز نظامی و خواه به صورت به اصطلاح حمایت از حقوق مردم زیر ستم را محکوم می کنیم و برآنیم که ایجاد دگرگونی های اجتماعی و سیاسی تنها حق خود مردم هر کشور است، ما نه تنها سرکوب مبارزات توده ها، بلکه اعمال نفوذ در این مبارزات و تلاش برای کارگردانی آنها و جهت دادن بدن ها از سوی نیروهای امپریالیستی و ارتجاعی از هر قماش را قاطعانه رد می کنیم.

۲۱ - ما هرگونه سیاست مبتنی بر نظامی گری، عظمت طلبی و سلطه جوئی را از جانب هر کشوری که باشد قویاً محکوم می کنیم. ما با همه سیاست های عظمت طلبانه و سلطه جویانه قدرت های جهانی و قدرت طلبان منطقه ای مخالفیم. چنین سیاستی که متکی بر منافع استثمارگرانه چپاولگران خارجی و داخلی است به جنگ های تجاوزگرانه و سلطه گرانه، به تهدید جنگ، به تقویت نظامی گری و به اعمال تحریم ها و وخیم تر کردن زندگی مردم دامن زده و فضای اجتماعی و سیاسی را به شدت مسموم و خفقان آور کرده است. ما طرفدار صلح همراه با آزادی و دموکراسی هستیم.

۲۲ - ما ضمن قدردانی از تمامی حمایت های بین المللی کارگری و مردمی از مبارزات کارگران در ایران و حمایت قاطعانه از اعتراضات و خواسته های کارگران در سراسر جهان، خود را متحد آنان می دانیم و بیش از هر زمان دیگر بر همبستگی بین المللی کارگران برای رهایی از مشقات نظام سرمایه داری تأکید می کنیم.

کارگران پروژه های پارس جنوبی

فعالان کارگری جنوب

فعالان کارگری ضد سرمایه داری گیلان

جمعی از کارگران پتروشیمی های منطقه ویژه ماهشهر و بندر امام

بخشی از کارگران محور تهران - کرج

اردیبهشت ۱۳۹۳